

MAJA BENKS

*U krevetu s
gorštakom*

Prevela
Dijana Đelošević

■ Laguna ■

Naslov originala

Maya Banks

IN BED WITH A HIGHLANDER

Copyright © 2011 by Maya Banks

This edition published by arrangement with Ballantine
Books, an imprint of Random House, a division of Pen-
guin Random House LLC

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Kim Vilen, koja je verovala u ovu knjigu od samog početka i koja mi je rekla da će pronaći kuću za nju. Upravo si to učinila.

Za Lili, koja mi pruža neprocenjivu podršku na toliko mnogo načina. Činiš moje čitalačko srce veoma srećnim sa distribucijom naše knjige a tvoja nepokolebljiva podrška mojim pričama nešto je na čemu ću ti uvek biti zahvalna.

Fatini, koja je kao mama lavica. Tako dobro brineš o meni. Volim te zbog toga!

I napokon mojoj porodici koja je sa mnom išla na treking po čitavoj Škotskoj. Za propuštene vozove, besmislene kružne tokove, užasnu hranu i najbolje trenutke u mom životu. Sve vas puno volim.

1

Morin Stjuart kleknula je na kamenu pod pored svoje slamarice i pognula glavu u večernjoj molitvi. Ruka joj je skliznula do malog drvenog krsta koji joj je visio sa kožne vrpce oko vrata te je palcem prešla uobičajenu putanju preko sada već uglačane površine.

Nekoliko dugih minuta šapatom je izgovarala reči koje je recitovala još od detinjstva, a onda je sve završila kao i inače. *Molim te, Bože. Ne dozvoli im da me nađu.*

Odgurnula se od poda, ogrebaši kolena o neravno kamenje. Obična, smeđa odeća koju je nosila označavala je njeno mesto među ostalim iskušenicama. Iako je ovde bila mnogo duže od ostalih, nikada se nije zaredila kako bi okončala svoje duhovno putovanje. To joj nikada nije bila namera.

Otišla je do umivaonika u uglu i sipala vodu iz krčaga. Osmehnula se dok je kvasila krpu prisećajući se reči majke *Sereniti Čistoća ide uz pobožnost.*

Obrisala je lice i počela da skida haljinu kako bi nastavila sa zapiranjem kada je čula užasan tresak. Isprepadana, ispustila je krpu, okrenula se i zagledala u zatvorena vrata. A zatim, kao da je oživela, potrčala je da ih širom otvori, i pojurila ka dvorani.

Oko nje su se u dvorani okupljale i ostale monahinje, čiji je zaprepašćeni žamor bio sve glasniji. Iz pravca glavnog ulaza u opatiju prolomio se urlik za kojim je usledio bolni krik – Morin se srce zaledilo. Majka Sereniti.

Morin i ostale sestre potrčale su ka tom zvuku, neke su zaostajale dok su se druge odlučno gurale napred. Kada su stupile u kapelu, Morin je naglo zastala, paralisana prizorom koji je ugledala.

Ratnici su bili posvuda. Bilo ih je najmanje dvadeset, svi pod punom ratnom spremom, neopranih lica, kosa i odeće okupane znojem. Ali ne i krvlju. Nisu došli da traže utočište niti pomoć. Vođa je držao majku Sereniti za ruku, i Morin je i izdaleka videla bolan izraz na licu opatice.

„Gde je?“, pitao je čovek hladnim glasom.

Morin je napravila korak unazad. Čovek je izgledao svirepo. Zlo. Jarost u njegovim očima čekala je da napadne poput skrupčane zmije. Prodrmao je majku Sereniti kada nije odgovorila, a ona se pod njegovim stiskom izvila poput krpene lutke.

Morin se prekrstila i izgovorila brzu molitvu. Monahinje oko nje su se zbile u krug i same izgovarajući molitve.

„Ona nije ovde“, u dahu je izgovorila majka Sereniti. „Rekla sam vam da žena koju tražite nije ovde.“

„Lažeš!“, zagrmeo je.

Pogledao je prema grupi monahinja, hladno ih odmerivši.

„Morin Stjuart. Reci mi gde je.“

Morin se ukočila, strah joj je ključao u stomaku. Kako ju je pronašao? Posle toliko vremena. Njena noćna mora nije okončana. Zapravo, tek što je počela.

Ruke su joj se toliko tresle da je morala da ih sakrije u nabor svoje haljine. Znoj joj je obliavao čelo, a utroba se prevrnula. Progutala je knedlu, primoravši se da ne povraća.

Pošto nije dobio odgovor, čovek se osmehnuo, od čega su Morin niz kičmu prostrujali žmarci. I dalje zureći u časne

sestre, podigao je ruku majke Sereniti, kako bi je svi dobro videli. Bezosećajno je savio njen kažiprst sve dok Morin nije čula izdajničko krckanje kosti.

Jedna od monahinja je vrisnula i potrčala ka njoj ali ju je neki vojnik rukom povukao na dole. Ostale monahinje su glasno uzdahnule zbog ovog drskog postupka.

„Ovo je božja kuća“, rekla je majka Sereniti drhtavim glasom. „Silno grešite donoseći nasilje na sveto tlo.“

„Umukni, stara“, odbrusio je čovek. „Reci mi gde je Morin Stjuart ili ću vas sve redom pobiti.“

Morin je naglo udahnula i stegla prste u pesnice uz bokove. Poverovala mu je. Bilo je previše zla, previše očaja u njegovim očima. Poveren mu je pakleni zadatak i on će ga ispuniti.

Zgrabio je srednji prst majke Sereniti a Morin je pojurila napred.

„Čeriti, ne!“, povikala je majka Sereniti.

Morin se nije obazirala na nju. „Ja sam Morin Stjuart. Smešta je pusti!“

Čovek je ispustio ruku majke Sereniti a zatim je gurnuo ženu nazad. Sa zanimanjem je gledao Morin, a zatim je pustio da mu pogled značajno odluta gore-dole uz njeno telo. Morin su se obrazi zažarili zbog ovog očiglednog nepoštovanja, ali se nije povukla već je zurila u tog muškarca prkosno koliko je mogla.

Pucnuo je prstima, dva čoveka su prišla Morin i zgrabila je pre nego što je uspela i da pomisli da utekne. U deliću sekunde su je bacili na pod, rukama petljajući oko poruba njene haljine.

Divlje je udarala, mlatarala rukama, ali nije mogla da se meri sa njihovom snagom. Da li će je silovati ovde na podu kapele? Suze su joj se skupljale u očima dok su joj zadizali odeću preko bokova.

Okrenuli se je na desnu stranu i prstima pipali po boku, tačno tamo gde se nalazio beleg.

O, ne.

Pognula je glavu dok su joj se suze poraza slivale niz obraze. „Ona je!“, uzbuđeno je povikao jedan od ove dvojice.

Istog časa je odgurnut u stranu dok se vođa saginjao da sâm pregleda beleg.

I on ga je pipnuo, prstom iscrtavajući kraljevski grb Aleksandera. Progundavši zadovoljno, šakom joj je obujmio bradu i cimnuo dok ga nije pogledala.

Njegov osmeh ju je ispunio gađenjem.

„Dugo smo te tražili, Morin Stjuart.“

„Idi dođavola!“, pljunula je.

Umesto da je udari, još se šire osmehnuo. „Opa, kakvo bogohuljenje u domu Božijem.“

Brzo se uspravio i pre nego što je Morin trepnula, uhvatio ju je i prebacio preko ramena kao da je džak a vojnici su u redu izašli iz opatije u svežu noć.

Ni časa nisu časili da uzjašu konje. Morin su zapušili usta a zatim vezali ruke i noge i prebacili preko sedla ispred jednog od njih. Krenuli su, grmljavina kopita odjekivala je u tihoj noći, pre nego što je stigla da reaguje. Bili su precizni koliko i nemilosrdni.

Sedlo joj se zarivalo u stomak, i poskakivala je gore-dole sve dok nije bila sigurna da će povratiti. Zaječala je, uplašena da će se ugušiti sa krpom čvrsto uguranom u usta.

Kada su se konačno zaustavili, bila je gotovo bez svesti. Nečija šaka ju je zgrabila za potiljak, prsti su se lako svili oko njenog vitkog vrata. Podignuta je uvis i grubo puštena da padne na tlo.

Oko nje su se utaborili, dok je ona ležala drhteći na vlažnom vazduhu. Napokon je čula kako jedan izgovara: „Fine, najbolje da se postaraš za curu. Lord Kameron neće biti srećan ako umre od hladnoće.“

Usledilo je razdražljivo gundanje, ali trenutak kasnije je odvezana a krpa uklonjena. Fin, očigledno vođa ove otmice, nagnuo se nad nju dok su mu oči mu blistale na svetlosti vatre.

„Nema ko da te čuje kako vrištiš a ako zucneš, razvaliću ti vilicu.“

Klimnula je glavom u znak razumevanja i s mukom se podigla u uspravan položaj. Čizmom ju je čušnuo u leđa i zakikotao se kada se besno okrenula.

„Jedno ćebe je kraj vatre. Lezi na njega i naspavaj se. Krećemo u cik zore.“

Zahvalno se sklopčala u toplinu ćebeta, ne mareći što joj se kamenje i grančice sa zemlje zarivaju u kožu. Lord Kameron. Čula je o njemu od vojnika koji su navraćali u opatiju. Bio je nemilosrdan čovek. Pohlepan i željan da uveća svoju moć. Govorkalo se da je njegova vojska jedna od najvećih u čitavoj Škotskoj i da ga se škotski kralj Dejvid plašio.

Malkom, Aleksanderov vanbračni sin – i njen polubrat – već je poveo jednu pobunu protiv Dejvida u pokušaju da osvoji presto. Ako bi Malkom i Dankan Kameron postali saveznici, bili bi gotovo nezaustavljiva sila.

Progutala je knedlu i zatvorila oči. Posedovanje Nijav Olena učinilo bi Kamerona nepobedivim.

„Dragi Bože, pomози mi“, prošaputala je.

Nije mogla da mu dozvoli da preuzme kontrolu nad Nijav Olenom. To je bila *njena* zaostavština, jedina stvar koju je nasledila od svog oca.

Nikako nije mogla da zaspi, i zato je ležala sklopčana pod ćebetom sa šakom svijenom oko drvenog krsta, i molila se za snagu i prosvetljenje. Neki vojnici su spavali dok su drugi budno čuvali stražu. Nije bila toliko budalasta da pomisli kako će joj se ukazati prilika da pobjegne. Ne kada je vredela više od svoje težine u zlatu.

Ali neće je ni ubiti, što joj je donosilo prednost. Nije imala čega da se plaši ako pokuša da pobjegne a mogla bi puno da dobije.

Sat nakon njenog molitvenog bdenja, nekakvo komešanje iza nje ju je navelo da sedne uspravno i zagleda se u tamu.

Oko nje su se teturajući pridizali pospani vojnici sa rukama na mačevima kada je dečji plač zaparao noć.

Jedan od njih je u krug oko vatre uneo dete koje se ritalo i migoljilo, i ispustio ga na tlo. Dete je čučnulo i pomamno se osvrvalo oko sebe dok su se muškarci grohotom smejali.

„Šta je ovo?“, pitao je Fin.

„Uhvatio sam ga kako pokušava da ukrade konja“, rekao je onaj koji je uhvatio dečaka.

Gnev je iskrivio crte Finovog lica u demonske, koje je svetlost vatre učinila još strašnjim. Dečak, kome nije bilo više od sedam, osam godina, prkosno je podigao glavu kao da izaziva čoveka da uradi najgore što može.

„Gledaj ti to drsko štene“, zagrmeo je Fin.

Podigao je ruku, a Morin je poletela sa tla, bacivši se ispred deteta kada se pesnica zaljuljala i zakačila joj obraz.

Zanela se ali se povratila i ponovo brzo bacila preko deteta, prigrlivši ga uz sebe kako bi ga celog pokrila.

Dečak se pod njom divlje koprcao, vrišteći psovke na gelskom jeziku. Glavom je dodirnuo njenu već bolnu vilicu zbog čega je ugledala zvezde.

„Tiše“, obratila mu se na njegovog jeziku. „Smiri se. Neću im dopustiti da te povrede.“

„Skloni se od njega!“, zagrmeo je Fin.

Čvrsto je obujmila malog dečaka koji je napokon prestao da se koprci i mlatara. Fin se sagnuo i upleo šaku u njenu kosu, brutalno je trznuvši uvis, ali je ona odbila da pusti svog šticićenika.

„Moraćeš prvo da me ubiješ“, rekla je prisebno kada ju je naterao da ga pogleda.

Pustio joj je kosu uz psovku a onda se propeo i šutnuo je u rebra. Pognula se od bola ali je pazila da dete zaštititi od podivljalog nasilnika.

„Fine, dosta“, dreknuo je jedan od njih. „Lord je želi u jednom komadu.“

Mrmljajući kletvu, Fin se povukao. „Neka zadrži prljavog prosjaka. Uskoro će morati da ga se reši.“

Morin je naglo podigla glavu i prostrelila pogledom Fina. „Samo još jednom takni ovog dečaka i prerezaću sebi grkljan.“

Finov smeh se prolomio kroz noć. „Taj ti je blef nenormalan, curo. Ako želiš da pregovaraš, moraš da naučiš da budeš uverljiva.“

Polako je ustajala sve dok se nije našla na korak od mnogo krupnijeg čoveka. Zagledala se u njega sve dok nije zatreptao i skrenuo pogled.

„Blef?“ rekla je tiho. „Čisto sumnjam. Štaviše, da sam na tvom mestu, držala bih sve oštre predmete podalje od mene. Misliš da ne znam kakva mi je sudbina? Da legnem u postelju sa tvojim lordom nasilnikom sve dok mi stomak ne naraste a on može da preuzme Nijav Olen. Radije bih umrla.“

Fin je zaškiljio. „Ti si luda!“

„Da, možda i jesam, u kom slučaju bih se zabrinula da neki od tih oštrih predmeta ne završi između tvojih rebara.“

Odmahnuo je rukom. „Zadrži dečaka. Lord će se pozabaviti njime i tobom. Ne gledamo blagonaklono na kradljivce konja.“

Morin nije obraćala pažnju na njega već se okrenula ka dečaku koji se skupio na zemlji i gledao u nju sa mešavinom straha i obožavanja.

„Dođi“, obratila mu se nežno. „Ako se dovoljno čvrsto stisnemo, ovo ćebe će nam biti dovoljno.“

Rado joj je prišao, privijajući svoje maleno telo čvrsto uz njeno.

„Gde je tvoj dom?“, pitala ga je kada se smestio kraj nje.

„Ne znam“, rekao je tužno. „Mora da je daleko odavde. Najmanje dva dana.“

„Pssst“, rekla je umirujuće. „Kako si dospeo ovamo?“

„Izgubio sam se. Tata je rekao da nikada ne napuštam tvrđavu bez njegovih ljudi ali mi je dosadilo da sa mnom postupaju kao sa bebom. Jer ja nisam beba, znaš.“

Osmehnula se. „Da, znam. I tako si napustio tvrđavu?“

Klimnuo je. „Uzeo sam konja. Samo sam hteo da se sretnem sa stricem Alarikom. Trebalo je da se vrati, pa sam hteo da ga sačekam blizu granice i pozdravim.“

„Granice?“

„Naše zemlje.“

„A ko je tvoj tata, maleni?“

„Ja se zovem Krispen a ne 'maleni'.“ U glasu mu se jasno čulo neodobranje i ponovo se nasmešila.

„Krispen je lepo ime. A sad nastavi sa pričom.“

„Kako se ti zoveš?“, upitao ju je.

„Morin“, tiho je odgovorila.

„Moj tata je lord Juan Makejb.“

Morin je pokušala da prepozna to ime ali bilo je toliko klanova o kojima ništa nije znala. Njen dom je bio u brdima ali nije videla Božju zemlju deset dugih godina.

„Dakle, otišao si da se nađeš sa svojim stricem. I šta se onda dogodilo?“

„Izgubio sam se“, rekao je tužno. „A onda me je našao jedan Makdonaldov vojnik i nameravao da me odvede do svog lorda zarad otkupa, ali nisam mogao to da dozvolim. To bi obeščastilo mog tatu, a ni ne može da priušti da me otkupi. To bi naudilo našem klanu.“

Morin ga je milovala po kosi dok je njegov topli dah prelazio preko njenih grudi. Zvučao je mnogo starije od svojih nežnih godina. I tako ponosno.

„Pobegao sam i sakrio se u kolica putujućeg trgovca. Vozio sam se čitav dan pre nego što me je otkrio.“ Podigao je glavu i ponovo je udario u bolnu vilicu. „Gde smo to, Morin?“, prošaputao je. „Jesmo li veoma daleko od doma?“

„Nisam sigurna gde se nalazi tvoj dom“, rekla je skrušeno. „Ali smo u dolini, i kladim se da smo najmanje dva dana jahaanja od tvoje tvrđave.“

„Dolina“, pljunuo je. „Jesi li ti iz doline?“

Nasmejala se njegovoj žestini. „Ne, Krispene. Ja sam gorštakinja.“

„Šta onda radiš ovde?“, bio je uporan. „Jesu li te ukrali iz tvog doma?“

Uzdahnula je. „Duga je to priča. Počela je mnogo pre tvog rođenja.“

Kada se napeo da joj postavi još jedno pitanje, ućutkala ga je nežnim stiskom. „Krispene, spavaj. Moramo da čuvamo snagu ako želimo da pobegnemo.“

„Pobeći ćemo?“, prošaputao je.

„Da, naravno. To rade zatvorenici“, rekla je veselo. Uzne-
mirio ju je strah u njegovom glasu. Koliko li mu je strašno da
bude tako daleko od kuće i onih koji ga vole.

„Hoćeš li me odvesti kući mom tati? Nateraću ga da te zaštiti
od lorda Kamerona.“

Nasmešila se žestini u njegovom glasu. „Naravno, pobrinu-
ću se da se vratiš kući.“

„Obećavaš?“

„Obećavam.“

„Pronađite mi sina!“

Urlik Juana Makejba mogao je da se čuje po čitavom dvo-
rištu. Svi njegovi ljudi stajali su mirno, ozbiljnih izraza lica. Na
nekima je bilo vidno sažaljenje. Verovali su da je Krispen mrtav,
iako se niko nije usudio da tako nešto izgovori pred Juanom.

Nije da ni sâm Juan nije pomislio na tako nešto, ali se neće
smiriti dok ne pronađe sina – živog ili mrtvog.

Juan se okrenuo svojoj braći, Alariku i Kejlenu. „Ne mogu
da pošaljem sve ljude u potragu za Krispenom“, rekao je ispod
glasa. „Time bi nas učinio ranjivim. Poveravam vam svoj život
– život svog sina. Želim da svaki od vas povede grupicu ljudi i
odjaše u različitim pravcima. Dovedite mi ga kući.“

Alarik, drugi najstariji od braće Makejb, klimnuo je glavom. „Znaš da nećemo stati dok ga ne pronađemo.“

„Da, znam“, odgovorio je Juan.

Juan je gledao kako se njih dvojica krupnim koracima udaljavaju, uzvikujući naredbe svojim ljudima. Sklopio je oči i besno stegnuo prste u pesnice. Ko se usudio da mu uzme sina? Tri dana je čekao na zahtev za otkupninu ali on nije pristigao. Čitava tri dana pretraživao je svaki pedalj zemlje Makejbovih i šire.

Je li ovo najava napada? Da li njegovi neprijatelji planiraju da ga napadnu kad je najslabiji? Kada svaki njegov vojnici učestvuju u potrazi?

Vilica mu se stezala dok je osmatrao svoju urušenu tvrđavu. Punih osam godina se borio da održi svoj klan živim i snažnim. Ime Makejb oduvek je bilo sinonim za moć i ponos. Pre osam godina odoleli su razarajućem napadu. Izdala ih je žena koju je Kejlen voleo. Juanov otac i njegova mlada žena su bili ubijeni, a dete im je preživelo samo zato što ga je jedan od sluga sakrio.

Skoro ništa nije ostalo kada su se on i njegova braća vratili. Samo ogromna gomila ruševina, njegovi ljudi rasuti na sve strane a njegova vojska gotovo desetkovana.

Juan nije imao šta da preuzme kada je postao lord.

Toliko je vremena trebalo da se sve obnovi. Njegovi vojnici su bili najbolje obučeni među gorštacima. On i braća su radili neumorno kako bi obezbedili hranu za stare, bolesne, žene i decu. Mnogo puta su se muškarci odricali svog dela hrane. I tako je klan u tišini rastao, umnožavajući se sve dok, napokon, Juan nije preokrenuo lošu sreću svoga klana.

Uskoro će moći da razmišlja i o osveti. Ne, to nije sasvim tačno. Osveta je bila sve što ga je održavalo u proteklih osam godina. Ni dan nije prošao a da *nije* razmišljao o njoj.

„Lorde, donosim vesti o vašem sinu.“

Juan se okrenuo i ugledao jednog od svojih vojnika kako mu se žurno približava, tunike prašnjave kao da je upravo sjahao s konja.

„Govori“, naredio mu je.

„Jedan iz klana Makdonaldovih je naišao na vašeg sina pre tri dana na severnoj granici vaše zemlje. Uzeo ga je, u nameri da ga preda svom lordu kako bi ovaj zatražio otkupninu za dečaka. Samo, dečak mu je umakao i od tada ga niko nije video.“

Juan je zadrhtao od gneva. „Povedi osam vojnika sa sobom do Makdonalda. Prenesi mu ovu poruku. Ima da pošalje vojnika koji je oteo mog dečaka do kapija moje tvrđave ili se sebi potpisao smrtnu presudu. Ako se ne povinuje, lično ću doći po njega. Ubiću ga. Neću žuriti. Nemoj da izostaviš nijednu reč iz ove poruke.“

Vojnik se naklonio. „Razumem, lorde.“

Okrenuo se i žurno udaljio, ostavljajući Juana sa mešavinom olakšanja i gneva. Krispen je živ, ili je to bio. Makdonald je bio budala što je prekršio njihov prećutni mirovni dogovor. Iako se ova dva klana teško mogu smatrati saveznicima, Makdonald nije bio toliko glup da izazove gnev Juana Makejba. Možda mu se tvrđava urušava, možda njegov klan nema dovoljno hrane ali je njegova moć udvostručena.

Njegova vojska je predstavljala smrtonosnu borbenu silu koja nije bila zanemarljiva, a oni dovoljno blizu Juanovog poseda to su razumeli. Ali Juan nije bacao pogled na svoje susele već na Dankana Kameronu. Juan neće biti zadovoljan sve dok cela Škotska ne bude bila natopljena Dankanovom krvlju.

2

Morin je umorno gledala tvrđavu koja se nadvijala nad njima dok su prolazili kroz unutrašnje zidine do dvorišta. Misli o bekstvu su se smanjivale dok je bespomoćno zurila u ogromno imanje – bilo je neprobojno.

Muškarci su bili svuda, većina njih je trenirala, neki su radili na opravci delova unutrašnjih zidina, dok su se drugi odmarali i pili vodu iz kante blizu stepenica tvrđave.

Kao da je nazreo njene mračne misli, Krispen je pogledao uvis, zelene su mu oči svetlucale od straha. Rukama je obujmila njegovo telo, šake su joj bile spojene ispred njega, te ga je lagano stegla kako bi ga ohrabrila. Ali istini za volju, tresla se kao poslednji jesenji list.

Vojnik koji je vodio njenog konja se zaustavio, a ona je morala da se bori da ostane u sedlu. Krispen ih je zadržao tako što je zgrabio konja za grivu.

Fin je dojahao do njih i povukao Morin sa konja. Krispen je pošao za njom, ciknuvši od iznenađenja kada se skotrljao iz njenog zagrljaja na tlo.

Fin ju je spustio, svojim stiskom joj je napravio modrice. Otrgla se i vezanim rukama pomogla Krispeni da ustane.

Svuda oko njih ljudi su zastali u poslu koji su obavljali kako bi osmotrili pridošlice. Nekoliko žena radoznalo se zagledalo u nju izdaleka, šapućući sa rukama preko usta.

Znala je da mora da izgleda uplašeno, ali više ju je brinulo šta će se dogoditi kada lord Kameron stigne da pogleda svoju zarobljenicu. Neka joj Bog bude u pomoći.

A onda ga je ugledala. Pojavio se na vrhu stepenica koje vode u tvrđavu, odakle ju je pažljivo tražio pogledom. Glasine o njegovoj pohlepi, nemilosrdnosti i ambiciji navele su je da očekuje đavola, glavom i bradom. Na sopstveno iznenađenje, bio je izuzetno zgodan muškarac.

Odeća mu je bila besprekorna, kao da nije videla ni dana na bojnopolju. Dobro je znala jer je krpila toliko vojnika koji su mu se našli na putu. Mekane kožne pantalone i tamnozeleno tunika i čizme koje su izgledale isuviše nove. Na boku mu se mač presijavao na sunčevoj svetlosti, sečivo je bilo izbrušeno do smrtonosne oštrine.

Šake je nesvesno prinela svom vratu, i nekoliko puta je brzo gutala vazduh kako bi mogla da prodiše.

„Pronašli ste je?“, oglasio se Dankan Kameron sa vrha stepenica.

„Da, lorde.“ Fin ju je isturio napred, tresući je kao krpenu lutku. „Ovo je Morin Stjuart.“

Dankan je zažmirio i namrštio se kao da je i u prošlosti doživio razočaranje. Da li ju je toliko dugo tražio? Zadrhtala je i pokušala da ne dozvoli da je obuzme strah.

„Pokažite mi je“, uzviknuo je Dankan.

Krispen je krenuo ka njoj baš kada ju je Fin povukao ka sebi. Tresnula je o njegova prsa tako snažno da je ostala bez daha. Još jedan vojnik se stvorio kraj Fina, i na njeno krajnje poniženje, zadigli su joj rub haljine.

Dankan se spustio niz stepenice, napetog izraza lica dok im se približavao. Nešto divlje zaiskrilo je u njegovim očima, i one su mu se slavodobitno zasvetlele.

Prstom je milovao obris belega a licem mu se raširio osmeh. „Kraljevski grb Aleksandera“, prošaputao je. „Sve ovo vreme mislilo se da si mrtva, i da je Nijav Olen zauvek izgubljen. A sada ste oboje moji.“

„Nikada“, procedila je kroz zube.

Na trenutak je izgledao začuđeno a zatim je odstupio, mrko gledajući Fina. „Pokrij je.“

Fin je povukao nadole njenu odeću i pustio joj ruku. Krispen joj je odmah prišao.

„Ko je ovo?“, zagrmeo je Dankan kada je ugledao Krispena. „Je li ovo njeno derište? Tvrdi li da je njeno? Nemoguće!“

„Nije, lorde“, brzo je odgovorio Fin. „Dete nije njeno. Uhvatili smo ga kada je pokušao da nam ukrade konja. Ona ga štiti. Ništa više.“

„Rešite ga se!“

Morin je obema rukama zagrlila Krispena i zurila u Dankana svom silinom mržnje koju je osećala. „Dodirni ga i zažalićeš dan kada si se rodio.“

Dankan je iznenađeno trepnuo a zatim je bespreplavio njegovo lice koje je poprimilo gotovo ljubičastu boju. „Usuđuješ se, *usuđuješ* se da mi pretiš?“

„Hajde, ubij me“, rekla je prisebno. „*To* bi ti baš bilo od koristi.“

Nasrnio je na nju i zadnjom stranom dlana udario po obrazu. Pala je na zemlju dok je rukom pokušavala da zaštitu bradu.

„Ostavi je na miru!“, povikao je Krispen.

Poletela je ka njemu, vukući ga nadole sve dok joj se nije našao u naručju. „Pssst“, upozorila ga je. „Nemoj još više da ga ljutiš.“

„Vidim da si se opametila“, rekao je Dankan. „Pazi da tako i ostane.“

Nije mu odgovorila, samo je ležala na zemlji i držala Krispena dok je zurila u Dankanove netaknute čizme. *Mora da nikada ništa ne radi*, pomislila je. Čak je i šaka kojom ju je udario bila

meka. Kako čovek koji se dočepao moći preko slomljenih leđa drugih ima toliku snagu?

„Uvedite je unutra, neka je žene okupaju“, rekao je zgađeno Dankan.

„Ostani uz mene“, prošaputala je Krispenu. Nije bila sigurna da ga Fin neće povrediti.

Fin ju je podigao na noge i što vukao, što uneo u tvrđavu. Iako je spolja blistala, unutrašnjost je bila prljava, plesniva i smrdela je na ustajalo pivo. Psi su uzbuđeno lajali, a ona je nabrala nos zbog smrada fekalija koji joj je napadao nozdrve.

„Idi gore“, zarežao je Fin dok ju je gurao prema stepenicama. „I ne pokušavaj ništa. Postaviću stražu ispred tvojih vrata. Budi brza. Ne želiš da te lord čeka.“

Dve žene koje su dobile zaduženje da se pobrinu za njenu kupku, posmatrale su Morin sa mešavinom saosećanja i radoznalosti dok su joj žustro prale kosu.

„Želiš li da se i dečak okupa?“, upitala je jedna od njih.

„Ne!“, povikao je Krispen sa svog mesta na krevetu.

„Ne“, ponovila je Morin tiho. „Neka ga.“

Nakon što su joj isprale sapun iz kose, pomogle su joj da izađe iz kade i veoma brzo je obukle u prelepu plavu haljinu sa složenim vezom oko vrata i rukava, kao i oko ruba. Nije joj promaklo da su je obukli u boje Dankanovog klana. Kako ju je lako smatrao svojim plenom.

Kada su dve žene ponudile da joj doteraju kosu, Morin je odmahnula. Kada se osuši, sama će je uplesti.

Slegnuvši ramenima, žene su izašle iz sobe, ostavivši je da čeka Dankanov poziv.

Sela je na krevet pored Krispena, koji se svio u pregib njene ruke.

„Isprljaću te“, prošaputao je.

„Briga me.“

„Morin, šta ćemo da radimo?“

Glas mu je drhtao od straha, i ona ga poljubi u teme.

„Smislićemo nešto, Krispene. Nešto ćemo već smisliti.“

Vrata su se širom otvorila, a Morin je instinktivno gurnula Krispena iza sebe. Fin je stajao u dovratku, slavodobitnog pogleda.

„Lord te traži.“

Okrenula se Krispenu i uhvatila ga za bradu sve dok je nije gledao u oči. „Ostani ovde“, prošaputala je. „Ne izlazi iz ove sobe. Obećaj mi.“

Klimnuo je, očiju razrogačenih od straha.

Ustala je i otišla do mesta gde je stajao Fin. Kada je posegnuo za njenom rukom, ona ju je otrgnula. „U stanju sam da hodam bez pomoći.“

„Drska kučko“, procedio je.

Krenula je ispred njega niz stepenice, strah joj je rastao sa svakom sekundom koja je prolazila. Kada je ugledala sveštenika koji je stajao kraj vatre u velikoj dvorani, shvatila je da Dankan ništa ne prepušta slučaju. Oženiće je, odvesti u krevet i zapečatiti sudbinu i njoj i Nijav Olenu.

Dok ju je Fin gurao napred, molila se za snagu i hrabrost za ono što mora da učini.

„Evo moje neveste“, rekao je Dankan dok se okretao od sveštenika sa kojim je razgovarao.

Osmeh mu nije dopirao i do očiju dok ju je pažljivo osmatrao, kao da je upozorava na posledice ako ga odbije.

Bože, pomози mi.

Sveštenik je pročistio grlo i usredsredio pažnju na Morin. „Da li si voljna, curo?“

Zavladao je tišina, dok su svi čekali njen odgovor. Ona je polako odmahnula glavom. Sveštenik je skrenuo pogled ka Dankanu, sa izrazom optužbe u očima.

„Šta je ovo, lorde? Rekli ste mi da oboje želite ovaj brak?“

Izraz na Dankanovom licu naterao je sveštenika da se povuče; žurno se prekrstio i sklonio na bezbednu udaljenost od Dankana.

Tada se Dankan okrenuo ka njoj zaledivši joj krv u žilama. Za tako naočitog muškarca, on je u tom trenutku bio veoma ružan.

Zakoračio je prema njoj, uhvatio je za ruku iznad lakta, stežući sve dok se nije uplašila da će joj kost puknuti.

„Pitaću te ovo još samo jednom“, rekao je pritivorno prijatnim glasom. „Da li si voljna?“

Znala je. Znala je da će se osvetiti kada ga ponovo odbije. Mogao bi je i ubiti ako bi njegov plan posedovanja Nijav Olena propao. Ali nije se skrivala sve ove godine samo da bi popustila na prvi znak nevolje. Mora da pronade izlaz iz ove zbrke nekako, na bilo koji način.

Ispravila je ramena, usadivši čvrstinu dvoseklog mača u svoju kičmu. Jasnim, razložnim glasom izgovorila je svoje neslaganje. „Ne.“

Gotovo je ogluvela od njegovog besnog urlika. Odletela je nekoliko stopa od udarca njegove pesnice i svila se u klupko, hvatajući vazduh. Toliko ju je snažno udario u rebra da nije mogla da uvuče vazduh u pluća.

Podigla je zaprepašćen i neusredsređen pogled i videla da se nadnosi nad njom, a njegov bes je bio opipljiva, užasna stvar. U tom trenutku je znala da je napravila dobar izbor. Čak i da je u ovoj svojoj pomami ubije, kakav bi život živela kao njegova žena? Nakon što bi mu podarila neophodnog naslednika Nijav Olena, više ne bi imao koristi od nje, i tada bi je se prosto otarasio.

„Pokori se!“, zahtevao je i podigao pesnicu u znak upozorenja. „Ne.“

Glas joj nije bio snažan kao pre. Više od svega zvučao je kao glasan izdah, a usne su joj drhtale. Ali uspela je da je čuju.

Velikom dvoranom prostrujao je žamor a Dankanovo lice se nadulo, obrazi dobili ljubičastu boju da je pomislila da će eksplodirati.

Ona sjajna čizma poletela je i spojila se sa njenim telom. Njen bolni krik prigušio je sledeći udarac. Šutirao ju je iznova i iznova, a onda ju je cimnuo uvis i pesnicom udario u bok.

„Lorde, ubićete je!“

Jedva da je bila pri svesti. Nije znala ko je izrekao upozorenje. Visila je u njegovim rukama, svaki udah joj je stvarao nesnosni bol.

Dankan ju je pustio s gađenjem. „Zaključajte je u njene odaje. Niko joj ne sme dati hranu ili vodu. Ni onom njenom derištu. Videćemo koliko brzo će popustiti kada on počne da zavija od gladi.“

Ponovo su je povukli uvis ne mareći za njene povrede. Svaki korak uz stepenice bio je agonija dok se odbijala o kamenu zid. Vrata njene odaje su se otvorila i Fin ju je bacio unutra.

Udarila je o pod, boreći se za svest sa svakim dahom.

„Morin!“

Krispen se nadvio nad nju, malenim ručicama ju je bolno pritiskao.

„Ne, ne dodiruj me“, promuklo je prošaputala. Ako je do-dirne, bila je sigurna da će se onesvestiti.

„Moraš nekako do kreveta“, rekao je u očajanju. „Pomoći ću ti. Molim te, Morin.“

Bio je na ivici suza, i samo ju je pomisao na to kako će on preživeti u Dankanovim rukama ako ona umre, sprečila da sklopi oči i pomoli se za svoj spokoj.

Podigla se taman toliko da dopuže do kreveta, svaki pokret je odašiljao vrisak niz njenu kičmu. Krispen je podnosio njenu težinu koliko je mogao, te su zajedno uspeli da je prebace preko ivice kreveta.

Utonula je u slamaricu, vrele suze su joj tekle niz obraze. Bolelo ju je da diše. Krispen se smestio kraj nje, njegovo toplo, mirisno telo tražilo je utehu koju nije mogla da mu pruži.

Umesto toga, obgrlio ju je rukama i čvrsto privio uz svoje malo telo. „Morin, molim te nemoj da umreš“, preklinjao ju je tiho. „Bojim se.“

„Milejdi. Milejdi, probudite se. Morate da se probudite.“

Uporni šapat prizvao je Morin iz nesvesti, i čim se okrenula, u pokušaju da shvati ko je uznemirava, snažan bol joj je sevnuo kroz telo sve dok nije uspela da dođe do daha.

„Izvinite“, rekla je žena zabrinuto. „Znam da ste teško povređeni, ali morate da požurite.“

„Da požurim?“

Morinin glas bio je nerazgovetan a mozak sav zbrkan. Pored nje, Krispen se promeškoltio i uplašeno trgnuo kada je ugledao nekakvu senku nad krevetom.

„Da, molim vas, požurite“, nestrpljivo se oglasio onaj glas.

„Ko ste vi?“, uspela je da upita Morin.

„Milejdi, nemamo vremena za razgovor. Lord pijan spava. Uveren je da ste previše povređeni da biste pobegli. Moramo sada da pođemo ako želite da umaknete. Planira da ubije dete ako mu se ne pokorite.“

Na reč *bekstvo*, nešto od one zbrke je nestalo. Pokušala je da se uspravi u krevetu ali je gotovo vrisnula od bola koji joj je sevnuo niz bok.

„Evo, dozvolite mi da vam pomognem. I ti, momče“, obratila se žena Krispenu. „Pomozi mi oko tvoje milejdi.“

Krispen je prešao preko kreveta i skliznuo s njegove ivice.

„Zašto radite ovo?“, upitala je Morin kada su joj oboje pomogli da sedne.

„Sramota je to što je uradio“, promrmljala je žena. „Da tako tuče curu. On je lud. Vi ste mu opsesija. Strahujem za vaš život, bilo da pokleknete ili ne. Ubiće dečaka.“

Morin joj je stegnula šaku koliko joj je slabašna snaga dozvoljavala. „Hvala vam.“

„Moramo da požurimo. U sledećoj odaji se nalazi tajna pregrada. Morate da odete sami. Ne mogu da rizikujem da vas povedem. Na kraju će vas čekati Fergus sa konjem. Smestiće vas i dečaka na njega. Boleće vas, istina je, ali ćete morati da izdržite. To vam je jedini izlaz.“

Morin je potvrdno klimnula. Pobeći u strašnim bolovima ili umreti u udobnosti. Činilo se da odluka nije tako teška.

Služavka je otvorila vrata susedne odaje, ponovo se okrenula ka Morin i položila prst na usne. Pokazala je na levu stranu, kako bi stavila Morin do znanja da je stražar tu.

Krispen je gurnuo svoju ruku u njenu, a ona ju je ponovo stegnula kako bi ga utešila. Korak po korak bez daha, šunjali su se pored usnulog stražara u tami hodnika. Morin nije disala čitavim putem, plašeći se da će se stražar probuditi i upozoriti druge ako ispusti i najmanji dah.

Napokon su stigli do sledeće odaje. Prašina je poletela i zakovitala se oko njenog nosa kada su stupili u prostoriju, pa je morala da stegne nozdrve kako ne bi kinula.

„Ovamo“, prošaputala je žena u mraku.

Morin je sledila njen glas sve dok nije osetila hladnoću koja je izbijala iz kamenog zida.

„Bog neka je s vama“, rekla je sluškinja dok je uvodila Morin i Krispena u mali tunel.

Morin je zastala taman da joj kratko stegne šaku u znak zahvalnosti, a zatim je pogurala Krispena u uzani prolaz.

Svaki korak donosio joj je novi nalet bola. Plašila se da su joj rebra polomljena, ali sada se ništa nije moglo učiniti.

Požurili su kroz tamu, Morin gotovo da je vukla Krispena za sobom.

„Ko je tamo?“

Morin je zastala kada je čula glas muškarca ali se setila da joj je žena rekla da ih Fergus čeka.

„Ferguse?“, tiho je upitala. „Ja sam, Morin Stjuart.“

„Dođite, milejdi“, podstakao ju je.

Požurila je do kraja i stupila na hladno, vlažno tlo, lecnuvši se kada su joj bosa stopala dodirnula grube kamenčiće. Osvrnula se oko sebe i videla da tajna pregrada izlazi na zadnji deo tvrđave koju od brda koje stremlje uvis razdvaja samo unutrašnja zidina.

Fergus se bez reči stopio sa tamom, pa je Morin potrčala da bi ga sustigla. Kretali su se uz podnožje brda ka gustoj šumi na obodu Dankanovog imanja.

Konj je bio vezan za drvo, i Fergus ga je brzo oslobodio, skupljajući uzde dok se okretao ka Morin.

„Prvo ću podići vas a zatim dečaka.“ Pokazao je u daljinu. „Onamo je sever. Neka vas Bog čuva.“

Bez reči ju je podigao, samo što je nije bacio u sedlo. Jedva joj je uspela da se zadrži. Sa očima punim suza, savila se, boreći se da se ne onesvesti.

Molim te, Bože, pomози mi.

Fergus je podigao Krispena, koji se smestio ispred nje. Bilo joj je drago što ne jaše iza nje jer, Bog joj je svedok, trebalo joj je nešto za šta će se držati.

„Možeš li da upravljaš uzdama?“ , šapnula je Krispenu dok se naslanjala na njega.

„Zaštitiću te“, odvažno je rekao Krispen. „Drži se za mene, Morin. Odvešću nas kući, kunem se.“

Osmehnula se odlučnosti u njegovom glasu. „Znam da hoće.“

Fergus je pljesnuo konja, koji je krenuo napred. Morin je ugrizla usnu kako bi obuzdala bolni vrisak koji je pretio da izleti. Ne bi prešli ni kilometar.

Alarik Makejb je privukao konja i podigao pesnicu da zaustavi svoje ljude. Jahali su čitavo jutro, pretraživali bezbrojne staze, bezuspešno pratili otiske kopita. Sve je bilo uzalud. Skliznuo je sa sedla i krenuo napred da osmotri tragove na zemlji. Klečeći, dotakao je nejasne otiske kopita i ugaženu travu sa strane. Izgledalo je kao da je neko pao sa konja. Nedavno.

Pažljivo je pregledao okolno područje i ugledao otisak stopala na parčetu gole zemlje udaljeno nekoliko stopa, a zatim pogledao u smeru kojim se ta osoba uputila. Lagano je ustao, isukao mač i pokazao svojim ljudima da se rašire i okruže područje.

Pažljivo je koračao između drveća, pazeći na bilo koji znak zasede. Prvo je ugledao konja kako pase na maloj udaljenosti; uzde su visile sa njega, sedlo je bilo nagnuto. Namrštio se. Takvo zanemarivanje konja je pravi greh.

Lagano šuštanje sa njegove desne strane navelo ga je da se naglo okrene, i nađe oči u oči sa sitnom ženom, leđima prislonjenim uz ogromno drvo. Haljina joj je poskočila kao da je pod njom skrivala leglo mačića, a ogromne plave oči bile su pune straha – i gneva.

Duga crna kosa joj je visila umršena sve do pasa, i tek tad je primetio boju njene tunike i grb izvezen na rubu.

Bes ga je privremeno zaslepio i on joj je prišao, držeći mač visoko iznad glave.

Zabacila je ruku iza sebe, dublje gurajući nešto između sebe i drveta. Haljina joj je ponovo zaigrala, i tada je shvatio da štiti neku osobu. Neko dete.

„Ostani iza mene“, prosiktala je.

„Ali Mor...“

Alarik se ukočio. Prepoznao je taj glas. Prsti su mu se tresli, po prvi put u životu ruka oko drške bila mu je nesigurna. Pakao bi zaista postao hladno mesto pre nego što bi dozvolio da ruka nekog Kamerona dotakne njegov rod.

Besno zarezavši, jurnuo je napred, zgrabio ženu za rame i odgurnuo je u stranu. Krispen je stajao uz drvo, otvorenih usta. A onda je prepoznao Alarika i bacio mu se u zagrljaj.

Mač je pao na zemlju – još jedan greh zanemarivanja – ali u tom času Alariku je bilo svejedno. Zateturao se od slatkog olakšanja.

„Krispene“, rekao je promuklo, dok je privijao dečaka uz sebe.

Besni vrisak zaparao mu je uši istovremeno kada ga je udario leteći zavežljaj u obliku žene. Toliko se iznenadio da je posrnuo unatraške, oslobodivši Krispena iz zagrljaja.

Stala je između njega i Krispena, i kolenom ga udarila u prepone. Savio se, psujući je, dok se bol širio njegovim telom. Pao je na koleno i zgrabio mač, zviždukom dozvavši svoje ljude. Ova žena je poremećena.

Kroz izmaglicu bola, gledao je kako grabi Krispena koji se opire i pokušava da umakne. Dogodilo se nekoliko stvari

istovremeno. Dvojica njegovih su joj se isprečila na putu. Zastala je, zbog čega joj se Krispen zakucao u leđa. Kada je krenula na suprotnu stranu, Ganon je podigao ruku da je zaustavi.

Na Alarikovo zaprepašćenje, ona se okrenula, zgrabila Krispena i pala na zemlju, zaštitnički nadivši telo nad njim.

Ganon i Kormak su se ukočili i pogledali Alarika upravo u času kada su preostali iz njegove družine nagrnuli iz šume.

Da bi ih sve dodatno zbunio, Krispen se napokon izmigoljio ispod njenog tela i bacio na nju, sve vreme mrgodno pogledajući Ganona.

„Ne udarajte je!“, zaurlao je.

Svi muškarci su iznenađeno zatreptali na Krispenovu žestinu.

„Momče, nisam hteo da udarim curu“, rekao je Ganon. „Hteo sam da je sprečim da pobegne. Sa tobom. Boga mu, danima te tražimo. Lord se razboleo od brige zbog tebe.“

Alarik je prišao Krispenu i sklonio ga sa sklupčane žene. Kada je posegnuo da je pridigne, Krispen je ponovo planuo i odgurnuo ga.

Alarik je otvorenih usta zurio u svog bratanca.

„Ne diraj je“, rekao je Krispen. „Teško je povređena, striče Alariče.“

Krispen je grizao donju usnu, i svima se činilo da će se dečak slomiti i zaplakati. Ko god da je žena bila, bilo je očigledno da je se Krispen ne plaši.

„Neću je povrediti, momče“, nežno mu se obratio Alarik.

Kleknuo je i sklonio joj kosu sa lica, shvativši da je u nesvesti. Na jednom obrazu je bila modrica ali inače nije izgledala povređeno.

„Gde je povređena?“, pitao je Krispena.

Suze su ispunile Krispenove oči, i on ih je žurno izbrisao nadlanicom prljave ruke.

„Po stomaku. I leđima. Mnogo je boli ako je neko dodirne.“

Pažljivo, da ne bi uzbunio dečaka, Alarik joj je razmaknuo odeću. Kada je ugledao abdomen i leđa, snažno je uzdahnuo.

Ljudi oko njega su naizмениčno psovali ili sažaljivo mrmljali zbog sićušne cure.

„Bože na nebesima, šta joj se dogodilo?“, upitao je Alarik.

Čitav grudni koš joj je bio ljubičast, a ružne modrice kvarile su njena glatka leđa. Mogao je da se zakune da je jedna bila u obliku muške čizme.

„Tukao ju je“, grcao je Krispen. „Odvedi nas kući, striče Alariče. Hoću mog tatu.“

Ne želeći da dečak izgubi prisebnost pred ostalima, Alarik je klimnuo glavom i potapšao ga po ruci. Biće vremena da kasnije od Krispena čuje čitavu priču. Juan će hteti da čuje sve.

Zagledao se u onesveščenu ženu i namrštio se. Svojim je telom zaštitila Krispena a ovamo nosi boje Dankana Kamero-na. Juan će načisto poludeti ako je Kameron na bilo koji način vezan za Krispenov nestanak.

Rat. Najzad će biti proglašen rat.

Pokazao je Kormaku da se pobrine za devojkicu a on je posegnuo za Krispenom, u nameri da dečak jaše sa njim. Tražio je odgovore na nekoliko pitanja na putu do kuće.

Krispen je odlučno odmahnuo glavom. „Ne, *ti* je povedi, striče. Mora da ide sa tobom. Obećao sam joj da će je tata čuvati, ali on nije ovde pa to moraš ti da uradiš. *Moraš.*“

Alarik je uzdahnuo. Nije mogao da se raspravlja sa dečakom, a bilo mu je toliko drago što je živ da će pristati na njegove besmislene zahteve. Kasnije će zavrnuti uvo derištu zbog podrivanja autoriteta.

„I ja hoću da idem sa tobom“, rekao je Krispen i nervozno pogledavao ženu.

Približio joj se kao da ne može da podnese da bude odvojen od nje.

Alarik je pogledao u nebo. Juan nije pokazao dovoljno čvrstu ruku sa dečakom. Samo se o tome radi.

I tako se Alarik našao na svom konju sa ženom prebačenom preko sedla ispred njega, čije je telo štitio u prevoju jedne ruke

dok je Krispen sedeo na njegovoj drugoj nozi, glave ugneždene na njenim nedrima.

Pogledom je ošinio svoje ljude, čekajući ih da se nasmeju. Dođavola, morao je da preda svoj mač kako bi nosio još dve osobe; bez obzira što su bili manje teški od jednog ratnika.

Bolje bi bilo da mu Juan bude zahvalan. Moći će da odluči šta da radi sa ženom čim mu je Alarik baci u krilo.

3

Čim su prešli na teritoriju klana Makejba, povik se razlegao brdima, a Morin je u daljini čula da je neko drugi istovetno povikao i preneo poruku dalje. Lord će uskoro saznati za povratak svog sina.

Nervozno je zavrtila uzde oko prstiju dok je Krispen gotovo iskočio iz sedla od uzbuđenja.

„Ako nastaviš da povlačiš uzde, curo, i ti i konj ćete završiti tamo odakle ste došli.“

Nespokojno je pogledala u Alarika Makejba, koji se nalazio s njene desne strane. Njegovo upozorenje trebalo je da bude zadirkivanje ali, tako joj Boga, ovaj čovek ju je plašio. Izgledao je divlje sa tom dugom, neurednom crnom kosom i pletenicama koje su mu padale preko slepoočnica.

Kada se probudila u njegovom naručju, umalo ih nije oboje izbacila iz sedla u žurbi da mu umakne. Bio je primoran da podigne i nju i Krispena sa konja i spusti ih na zemlju dok ne raspetlja celu stvar.

Njena tvrdoglavost mu se nije milila ali joj je Krispen držao stranu, i nakon što mu je Krispen iznudio obećanje da nikom ne kaže njeno ime, oboje su stajali nemi kada je Alarik zahtevao da mu odgovore.

O, galamio je i mlatarao rukama. Čak je i zapretio da će ih oboje zadaviti, da bi na kraju sebi u bradu izgovarao psovke na račun žena i dece pre nego što su nastavili putovanje kojim je trebalo vratiti Krispena kući.

Alarik je zatim navaljivao da ona jaše sa njim barem još jedan dan jer, kako je rekao, bez okolišanja, verovatnoća da ne bude zbačena sa konja u tom stanju bila je zanemarljiva, a greh je da nevešti jahač zloupotrebljava dobrog konja.

Putovali su tri umesto uobičajenih dva dana, zato što je Alarik uzeo u obzir njeno stanje te su se često zaustavljali da se odmore. Znala je da je Alarik uviđavan zato što joj je to *rekao*. Nebrojeno puta.

Nakon prvog dana, čvrsto je rešila da jaše bez Alarikove pomoći, ako ni zbog čega drugog a ono da izbriše nadmeni izraz sa njegovog lica. Očigledno nije imao nimalo strpljenja sa ženama, a slutila je, sa izuzetkom njegovog bratunca kojeg je očigledno voleo, još je imao manje strpljenja sa decom.

Ipak, s obzirom na činjenicu da nije znao ništa o njoj, samo da je Krispen protežira, prema njoj se ponašao dobro, a njegovi ljudi su se prema njoj ponašali učtivo.

Kako su se približavali uporištu lorda Makejba, strah joj je stezao grlo. Više neće moći da ćuti. Lord će zahtevati odgovore a ona će biti dužna da mu ih da.

Nagnula se da Krispenu šapne na uvo: „Krispene, sećaš li se svog obećanja?“

„Da“, uzvratilo joj je šapatom. „Ne smem nikom da kažem tvoje ime.“

Klimnula je, osećajući krivicu što tako nešto traži od dečaka, ali ako bi mogla da se prikaže kao nevažna osoba koja je nabasala na Krispena i sada ga vraća bezbedno njegovom ocu, možda će biti dovoljno zahvalan da joj obezbedi konja pa i nešto hrane, kako bi mogla da produži dalje.

„Čak ni tvom ocu“, navaljivala je.

Krispen je ozbiljno klimnuo glavom. „Samo ću mu reći da si me spasila.“